

Sygn. akt IX Ca 1341/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski (spr.)
Protokolant:	prac sądowy Izabela Ważyńska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2018 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa E. M.

przeciwko A.spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w O.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt I C 2885/17 upr.,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Jacek Barczewski

Sygn. akt IX Ca 1341/17 upr.

UZASADNIENIE

Powódka E. M. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O. kwoty 200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że 24 lutego 2016 r. kupiła u pozwanego buty sportowe marki N. (...), za które zapłaciła 199,99 zł. Powódka podała, że po roku używania, w obuwiu ujawniły się wady – w lewym bucie pojawiła się wadliwość polegająca na pęknięciu siateczki na zgięciu. Powódka wyjaśniła, że w dniu 2 kwietnia 2017r. złożyła zgłoszenie reklamacyjne nieuwzględnione przez pozwanego. W konsekwencji powódka odstąpiła od umowy składając pozew i zażądała zwrotu ceny zapłaconej za obuwanie.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W ocenie pozwanej przyczyną uszkodzenia obuwia nie było niewłaściwe użytkowanie. Powołując się na sporządzoną w toku postępowania reklamacyjnego opinię podała, że obuwanie było użytkowane z luźno zasznurowanymi sznurowadłami na stałe, o czym świadczą podkrążki i sznurowadła obu par. Uszkodzenia i przetarcia powódka powinna zgłosić niezwłocznie po zauważeniu pierwszych oznak, a przede wszystkim powinna zaprzestać użytkowania. Powódka nie zaprzestała użytkowania po pojawieniu się wady, obuwanie uległo zużyciu i nie można go doprowadzić do stanu zgodnego z umową.

Wyrokiem z dnia 12 października 2017r. Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie I C 2885/17 w pkt I zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 199,99 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty; w pkt II oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w pkt III zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd ten ustalił, że powódka w dniu 24 lutego 2016r. kupiła od pozwanego buty marki N. (...) za cenę 199,99 zł. Po około roku używaniu mąż powódki zauważył na lewym bucie, w miejscu w którym ugina się on pod wpływem chodzenia pęknięcie siateczki będącej częścią wierzchnią warstwą buta. Po dokładnym obejrzeniu buta okazało się, że po drugiej stronie buta znajduje się podobne pęknięcie o długości około 3 cm. Po ujawnieniu wady powódka więcej w nich nie chodziła. Buty były użytkowane przez nią rzadko. Chodziła w nich głównie w terenie miejskim. Buty nie były uszkodzone w żaden mechaniczny sposób. Nie były prane w pralce. Po zauważeniu wady buty nie były więcej noszone przez powódkę. Kilka dni po ujawnieniu wady powódka zgłosiła u pozwanej reklamację domagając się początkowo wymiany towaru lub zwrotu gotówki a następnie naprawy towaru. Pozwana nie uznała reklamacji.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd uznał, że roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej o przesłuchanie świadka D. T. wskazując, iż okoliczność na jaką świadek miałby być słuchany była w części zastrzeżona dla biegłego (przyczyny zużycia obuwia) a w części dowód ten był nieprzydatny z uwagi na fakt, że świadek nie był obecny podczas używania obuwia przez powódkę (niewłaściwe użytkowanie obuwia przez powódkę).

Na podstawie art. 231 k.p.c. oraz art. i 217 § 3 k.p.c. Sąd oddalił także wniosek dowodowy powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy obuwia.

W ocenie Sądu I instancji powódka wykazała, że wada obuwia lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego.

Sąd zwrócił uwagę, że z zeznań tak świadka jak i powódki wynika, że wada w obuwiu powstała w trakcie prawidłowego jego używania. Sama zaś wada ujawniła się w ciągu 14 miesięcy od daty zakupu obuwia. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości fakt, że obuwiu nie miało właściwości, które powinno mieć z uwagi na cel w umowie oznaczony. Czymś zupełnie oczywistym jest bowiem fakt, że zakupione buty przy prawidłowym ich używaniu winny pełnić swoją rolę przez dłużej niż jeden czy dwa sezony zwłaszcza, że nie były one używane często. Sąd podkreślił, że obuwiu to było typu sportowego a więc mogło być użytkowane w sposób bardziej intensywny i powinno być wykonane ze szczególną dbałością o jego trwałość.

Sąd wskazał, że pozwany nie uwzględnił zgłaszanego w postępowaniu reklamacyjnym żądania powódki o naprawę obuwia lub wymianę na nowe. Powódka składając pozew w niniejszej sprawie z żądaniem zasądzenia od pozwanego kwoty jaką uiściła za zakup butów złożyła jednocześnie dorozumiane oświadczenie o odstąpieniu od umowy do czego była uprawniona zgodnie z treścią art. 560 §1 i 2 k.c.

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 199,99 zł stanowiącą równowartość kwoty uiszczonej za zakup obuwia. O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 455 k.c.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 100 zd. 2 k.p.c. zasadzając te koszty od pozwanego.

Pozwana wniosła apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w części tj. pkt I i III i zarzucając mu:

I. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 556 k.c. w zw. z art. 556¹ § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 559 k.c. w zw. z art. 560 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie wada fizyczna towaru istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego, w związku z czym pozwany ponosi za nią odpowiedzialność, a powódka mogła odstąpić od umowy, podczas gdy w niniejszej sprawie wada fizyczna została stwierdzona po

upływie roku. dlatego nie zachodzi domniemanie istnienia wady w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego, ponadto przeprowadzone niepełne postępowanie dowodowe nie dało podstaw do stwierdzenia, że pozwana ponosi odpowiedzialność za wadę towaru, zatem w postępowaniu w ogóle nie ustalono, czy powódce przysługiwało prawo do odstąpienia od umowy,

II. naruszenie przepisów postępowania tj.:

a) art. 217§ 3 k.p.c. oraz art. 231 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu obuwnictwa, które doprowadziło do braku rozpoznania istoty sprawy, gdyż dowód ten stanowił kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, Sąd bowiem nie posiada wiadomości specjalnych z zakresu obuwnictwa, dlatego na podstawie wyłącznie oględzin nie ma możliwości stwierdzenia, czy wada materiału istniała w chwili zakupu obuwia,

b) art. 224 § 1 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w niezbędnym zakresie oraz art. 227 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku bez przeprowadzenia dowodów w zakresie faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie bez dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu obuwnictwa,

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie za wiarygodnych wyjaśnień powódki oraz zeznań świadka W. M. pomimo, iż stały w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a ponadto były sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i pozbawione obiektywizmu, ukierunkowane jedynie na prezentowane stanowisko procesowe,

d) art. 505⁷ k.p.c. poprzez prowadzenie postępowania na podstawie przepisów o postępowaniu uproszczonym, podczas gdy rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych, w związku z czym sprawa powinna być rozpoznana z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, o ile wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zasługuje na uwzględnienie, albowiem zarzuty w niej zawarte okazały się zasadne.

Na wstępie należy stwierdzić, że roszczenie zgłoszone w pozwie realizowało dyspozycję art. 505¹ pkt 1 k.p.c., a więc sprawa należała do trybu uproszczonego. Uproszczony tryb postępowania nie uzasadniał jednak odstąpienia od zasad prowadzenia postępowania dowodowego, zwłaszcza, że w okolicznościach sprawy nie zachodzi przypadek opisany w art. 505⁶ § 3 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 559 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili.

Art. 556² k.c., w interesie konsumenta wprowadza domniemanie, że wada fizyczna lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego, jeżeli wada ta została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej.

Przyjęcie przedmiotowego domniemania powoduje, że konsument nie będzie musiał wykazywać, że wada lub też jej przyczyna istniały w chwili przejścia na niego niebezpieczeństwa. To na sprzedawcy będzie więc spoczywać - w celu uchronienia się od odpowiedzialności - obowiązek przeprowadzenia dowodu uchylającego domniemanie przez wykazanie, że stwierdzona przez kupującego w okresie roku od dnia wydania wada lub przyczyna wady nie istniała w chwili przejścia na niego niebezpieczeństwa (Jakub Janeta, komentarz do art. 556² kodeksu cywilnego, system Lex).

Korzystne dla kupującego-konsumenta domniemanie aktualizuje się tylko wtedy, gdy wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, co musi być przez konsumenta wykazane.

W niniejszej sprawie bezsporne było to, że wada została stwierdzona po upływie roku od zakupu i wydania butów powódce.

Tym samym to na powódkę przerzucony został ciężar wykazania istnienia wady lub jej przyczyny przed przejściem niebezpieczeństwa.

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy bezpodstawnym było oddalenie wniosku strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu obuwnictwa. Ustalenie czy wada istniała w chwili wydania towaru wymagało wiadomości specjalnych i jako takie powinno być ustalone na podstawie opinii biegłego, chyba, że fakty, które mają być ustalone w drodze tego dowodu nie są sporne. Taka sytuacja jednakże w niniejszej sprawie nie miała miejsca.

Zasada kontrydiktoryjności, która nakłada na strony uczestniczące w procesie sądowym obowiązek przedstawienia materiału faktycznego i dowodowego oraz wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, rodzi jednocześnie po stronie sądu obowiązek umożliwienia stronie udowodnienia swoich racji w procesie i dopuszczenia materiału dowodowego w sposób i w zakresie przewidzianym przepisami regulującymi postępowania dowodowe. Sąd może pominąć dowody i twierdzenia jedynie w przypadkach przewidzianych w art. 217 § 2 i 3 k.p.c. Przyjęcie, iż dany wniosek został zgłoszony dla zwłoki lub nie dotyczy okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia nie może nastąpić w sposób dowolny, lecz winno stanowić wynik rozważenia całokształtu okoliczności faktycznych sprawy, w ramach których roszczenie zostało zgłoszone, uwzględnienia materialnoprawnych podstaw tego żądania oraz dotychczasowego przebiegu postępowania dowodowego.

Powyższe uprawnia wniosek o nierozpoznaniu istoty sprawy w kontekście art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 505¹² § 1 k.p.c.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że przez nierozpoznanie istoty sprawy należy przede wszystkim rozumieć niezbadanie podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia. O sytuacji takiej można zaś mówić, jeżeli sąd nie wniknął w całokształt okoliczności sprawy, przedwcześnie rozstrzygając o zasadności powództwa.

Dotychczas zgromadzone dowody nie dały wystarczających podstaw do merytorycznej zmiany wyroku przez Sąd drugiej instancji. Sąd drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym ma bowiem ograniczone możliwości w zakresie przeprowadzenia postępowania dowodowego. Zgodnie z art. 505¹¹ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu.

Wskazać należy, iż uchylając zaskarżony wyrok sąd drugiej instancji może przekazać sprawę do rozpoznania z wyłączeniem przepisów o postępowaniu uproszczonym także wówczas, gdy sprawa stosownie do art. 505¹ podlega rozpoznaniu w tym postępowaniu. W niniejszej sprawie zachodzi taka sytuacja, albowiem zgromadzone dowody nie dają podstaw do zmiany wyroku a rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych (art. 505⁷ k.p.c.).

W tej sytuacji przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy po uiszczeniu przez stronę wnioskującą zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, dopuści dowód z takiej opinii, co będzie równoznaczne z rozpoznaniem sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. W przypadku niewykonania zobowiązania zastosuje sankcję z art. 130⁴ § 5 k.p.c., rozstrzygając o żądaniu pozwu z uwzględnieniem dyspozycji art. 566² k.c.

Mając powyższe na uwadze na zasadzie powołanych wyżej przepisów oraz art. 108 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

SSO J. Barczewski